

Література

1. Міжнародне співробітництво України у правовій сфері : зб. міжнар. документів / [упоряд. В. Дріжчаний, О. Павличенко, О. Уманський]. – Х. : Фоліо, 1998. – 217 с.
2. Про організацію діяльності органів досудового слідства системи Міністерства внутрішніх справ України : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 31 берез. 2008 р. № 160.
3. Про затвердження Інструкції про порядок підготовки, передачі та виконання органами прокуратури України звернень про правову допомогу у кримінальних справах : наказ Генерального прокурора України від 26 груд. 2005 р. № 8гн.
4. Про затвердження Інструкції про порядок виконання європейських конвенцій з питань кримінального судочинства : наказ МЮУ, ГП, СБУ, МВС, ВСУ, ДПАУ, ДДУВП від 29 черв. 1999 р. № 34/5/22/103/512/326/73 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 28. – С. 185–194.
5. Грошевий Ю. М. Конституція України і проблеми кодифікації кримінально-процесуального законодавства / Ю. М. Грошевий // Теоретичні та практичні питання реалізації Конституції України: Проблеми, досвід, перспективи : матеріали наук.-практ. конф. (м. Київ, 25 червня 1997 р.) / [упоряд. Ю. М. Грошевий]. – Х. : Право, 1998. – С. 181–182.

Надійшла до редколегії 16.04.2010

УДК 343.1

А. Є. ГОЛУБОВ,

*кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з розроблення законодавчих та інших нормативно-правових актів
навчально-наукового інституту психології, менеджменту, соціальних та інформаційних технологій
Харківського національного університету внутрішніх справ*

ПРАВОВА ОСНОВА ПРОВАДЖЕННЯ В СПРАВАХ ПРО ЗЛОЧИНИ НЕПОВНОЛІТНІХ: ЗМІСТ ТА СТРУКТУРА

Досліджено зміст та структуру правової основи провадження в справах про злочини неповнолітніх, яка забезпечує введення в кримінально-процесуальну діяльність додаткових гарантій прав, свобод та законних інтересів неповнолітніх.

**ГОЛУБОВ А. Е. ПРАВОВАЯ ОСНОВА ПРОИЗВОДСТВА ПО ДЕЛАМ
О ПРЕСТУПЛЕНИЯХ НЕСОВЕРШЕННОЛЕТНИХ: СОДЕРЖАНИЕ И СТРУКТУРА**
Исследованы содержание и структура правовой основы производства по делам о преступлениях несовершеннолетних, которая обеспечивает включение в уголовно-процессуальную деятельность дополнительных гарантий прав, свобод и законных интересов несовершеннолетних.

GOLUBOV A. LEGAL GROUND OF PROCEEDING IN JUVENILE CRIMES: CONTENT AND STRUCTURE

Content and structure of a legal ground for proceeding in juvenile crimes that provides including additional guarantees of rights, freedoms and legal interests of juveniles into criminal and procedural activity are researched.

Досліджуючи будь-яку правозастосовну діяльність, ми, як правило, звертаємо увагу на її правову основу, вивчаємо конвенції, закони, укази, постанови, накази, які регламентують відповідні правовідносини, аналізуємо права та обов'язки її суб'єктів, що отримують у нормативно-правових актах своє закріплення. І це не випадково, адже правова основа відображає сутність, характеризує зміст та закріплює форму відповідної правозастосовної діяльності, а також визначає статус осіб, які беруть у ній участь. До того ж більшість пропозицій та рекомендацій щодо вдосконалення

того чи іншого виду правозастосовної діяльності своїм центральним аспектом мають правову її основу, бо саме недоліки останньої, її неповнота та суперечливість є чинниками, які обумовлюють неефективність правового регулювання, порушення прав та законних інтересів осіб тощо. Саме тому одним із завдань Концепції вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів, затвердженої указом Президента України від 10 травня 2006 р. № 361/2006, є визначення шляхів удосконалення законодавства в цій

сфері. Певну частину цього завдання ми спробуємо вирішити в межах даного дослідження, яке спрямовано на теоретичне обґрунтування шляхів вдосконалення законодавства, що регламентує провадження в справах про злочини неповнолітніх.

Звернемо увагу на те, що, незважаючи на приділення значної уваги питанням провадження в справах про злочини та суспільно небезпечні діяння неповнолітніх з боку представників влади, науковців, практиків, представників правозахисних організацій, громадськості, залишається багато спірних та невирішених питань у цій галузі кримінально-процесуальної діяльності. Деякі питання, враховуючи незавершеність судово-правової реформи, отримують у сучасних умовах нове наповнення та потребують свого вирішення з урахуванням сучасних знань про правові явища. Одним із таких питань є питання про зміст та структуру правової основи кримінально-процесуальної діяльності при провадженні в справах про злочини неповнолітніх. Це обумовлено тим, що сучасна правова система України за роки незалежності була істотною оновлена, стала базуватися на нових принципах та концептуальних ідеях. Саме тому метою даної статті нами обрано дослідження сучасної правової основи провадження в справах про злочини неповнолітніх, її змісту та структури.

Насамперед відзначимо, що, характеризуючи будь-яку правозастосовну діяльність, є всі підстави вести мову про те, що чим вищий ступінь можливого обмеження прав та законних інтересів особи під час її здійснення, тим чіткіше, повніше та детальніше повинна бути регламентована ця діяльність у відповідних нормативно-правових актах, тим більше уваги слід приділяти правовому регулюванню різних аспектів такої діяльності (формам і методам, правовому режиму здійснення, обсягу прав та обов'язків суб'єктів). І якщо проаналізувати кримінально-процесуальну діяльність, то за властивостями та наслідками її можна визначити як діяльність, у межах якої до особи можуть бути застосовані обмеження фізичного (затримання), психічного (допит), морального (особистий обшук) або майнового (штраф) характеру. Відповідно щодо неповнолітніх з огляду на їх істотні психологічні, фізіологічні, соціальні особливості та потреби, правове регулювання їх участі в кримінальному судочинстві повинно бути найбільш повним, виваженим та здійснюватися з урахуванням специфіки цих суб'єктів кримінального судочинства.

Взагалі, є всі підстави зробити висновок, що кримінально-процесуальна діяльність потребує детального, всебічного врегулювання, причому за своєю спрямованістю пріоритет у регулюванні повинен бути наданий забезпеченню прав, свобод та законних інтересів особи. Вважаємо, що останнє зауваження є одним із ключових аспектів напрямку подальшого вдосконалення сучасного кримінального судочинства України. В цьому контексті погодимося із точкою зору О. Шило, яка вказує, що тенденції розвитку законодавства України в останні роки, зокрема розвиток кримінально-процесуального законодавства, зміни суспільної свідомості та офіційної доктрини щодо співвідношення інтересів держави і людини, свідчать про прагнення до створення судочинства охоронного типу, спрямованого на захист прав і законних інтересів кожної людини незалежно від її процесуального статусу та підстав залучення до провадження у справі [1, с. 204]. Подібну точку зору висловлює також Л. М. Лобойко. Він підкреслює, що сам процес здійснюється в інтересах всіх його суб'єктів, тому його мету слід визначати як охорону прав та законних інтересів фізичних та юридичних осіб, які беруть участь у ньому [2, с. 12]. Такий підхід є основою для будь-яких змін у кримінально-процесуальному законодавстві.

Отже, як певне узагальнення, можна говорити про те, що правова основа провадження у кримінальних справах про злочини неповнолітніх є середовищем, яке віддзеркалює сучасні тенденції розвитку кримінального судочинства; створює можливість для впорядкування різних аспектів прояву кримінально-процесуальної діяльності; виступає основною формою закріплення гарантій прав, свобод та законних інтересів осіб; є засобом відображення та врахування тих юридично значущих особливостей неповнолітніх, які притаманні їм як учасникам кримінально-процесуальної діяльності; визначає особливості процесуальної форми під час провадження процесуальних дій за участю неповнолітніх.

Звісно, виявлення наведених вище значень правової основи для досліджуваного нами провадження не є відкриттям у кримінально-процесуальній науці, але їх констатація є важливою з методологічної точки зору. За допомогою цих позицій правозастосовувач усвідомлює, з яким явищем права він має справу, що являє собою це явище, яке закріплення воно знайшло в законі, в чому його призначення, яка його специфіка і що правозастосовувач

у цих умовах повинен робити; тобто це певним чином впливає на формування поведінки, наприклад слідчого, а також визначає характер його дій з виконання завдань кримінального судочинства.

Така характеристика та значення правової основи, у тому числі і провадження у кримінальних справах про злочини неповнолітніх, обумовлює постановку питання про її склад. Постановка питання в цьому аспекті є не випадковою, оскільки, як було відзначено, в правовому регулюванні цього провадження знаходять своє втілення різні за своєю правовою природою та призначенням моменти, що можуть бути врегульовані різними за характером, змістом, нормативною силою або походженням нормативно-правовими актами.

На перший погляд, ця проблема охоплюється положеннями підручників з кримінального процесу, де розкриваються питання про джерела кримінально-процесуального права [2, с. 22–35; 3, с. 31–45]. Певною мірою так воно і є. Але, як вважає автор, кожний із нормативно-правових актів відіграє власну роль та має своє, притаманне лише йому значення в системі кримінально-процесуального законодавства. Щодо вказаного провадження, то це питання отримує особливе наповнення та має власне значення.

Так, ми відстоюємо позицію, що провадження у кримінальних справах про злочини неповнолітніх є особливим різновидом кримінально-процесуальної діяльності, що підтверджується не тільки численними публікаціями в науковій літературі, аналізом змісту та характеру дій під час його провадження, а й тим, що воно має власну правову регламентацію в межах КПК України. Причому результатом досліджень цього питання, який також базується на врахуванні досвіду правового регулювання провадження про правопорушення неповнолітніх в інших країнах, є позиція, згідно з якою слід говорити про формування та становлення нової галузі права – ювенального права, яке поступово формується і в Україні [4, с. 4–5].

Отже, враховуючи характеристику ювенального права як особливої галузі права, а також беручи до уваги специфіку змісту норм, що закріплені в главі 36 КПК України, є всі підстави для висновку про те, що особливість правового регулювання даного провадження полягає в його комплексному характері, де поряд із суто кримінально-процесуальними аспектами в правове регулювання включені положення, що відображають правове значення дитинства, статусу дитини, а також особ-

ливостей участі її в правовідносинах, зокрема кримінально-процесуальних. На нашу думку, останнє не тільки виділяє правове регулювання провадження у кримінальних справах про злочини неповнолітніх в окремий відносно самостійний різновид кримінально-процесуальної діяльності, він надає йому власної специфіки. Сутність останньої і пов'язана з, умовно кажучи, «дитячим» фактором у кримінальному судочинстві, зокрема існуванням прав дитини та необхідністю особливого до неї ставлення. Цей фактор істотно впливає на визначення структури правової основи цього провадження.

Певним підтвердженням точки зору щодо формування ювенального права, а також особливого правового становища дитини є положення міжнародно-правових актів, частина з яких ратифікована Україною. Так, у резолюції ООН від 20 листопада 1959 р., якою затверджено Декларацію прав дитини, прямо передбачено, що дитина, зважаючи на її фізичну та розумову незрілість, потребує спеціальної охорони та піклування, включаючи належний правовий захист, як до, так і після народження. У ч. 2 ст. 25 Загальної декларації прав людини вказано, що материнство і дитинство дають право на особливе піклування і допомогу, а ст. 3 Конвенції ООН «Про права дитини» безпосередньо вказує, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини. Подібні положення містить і Європейська конвенція про здійснення прав дітей, яка теж ратифікована Україною. Закріплення в міжнародно-правових актах особливого ставлення до дитини дає вченим підставу для висновку, що норми, які регулюють суспільні відносини за участю дитини, ґрунтуються на принципах правового протекціонізму, позитивної дискримінації, державної опіки відносно дитини, і в цій ролі вони є проявом охоронного режиму щодо неповнолітніх [5, с. 102; 6, с. 15–16].

Отже, враховуючи наведене, слід зазначити, що правова основа регулювання кримінально-процесуальної діяльності при провадженні у кримінальних справах про злочини неповнолітніх повинна розкриватися не тільки через наведення переліку нормативно-правових актів, які є джерелами кримінально-процесуальних норм (Конституція України, Кримінально-процесуальний кодекс (далі – КПК) України, міжнародні договори, закони України, рішення Конституційного Суду України, рішення

Європейського суду з прав людини, постанови Пленуму Верховного Суду України тощо [3, с. 33–45]), а й через розкриття їх ролі та значення для регулювання цієї діяльності.

Саме тому, як ми вважаємо, доцільно запропонувати структуру правової основи провадження у кримінальних справах про злочини неповнолітніх, яка заснована на врахуванні функціонального призначення того чи іншого нормативно-правового акта. Причому відповідні нормативно-правові акти, будучи комплексними за предметом свого регулювання, можуть мати декілька спрямувань свого функціонального призначення, а тому можуть бути включені до різних структурних груп правової основи цього провадження. Зокрема виділимо такі блоки:

1) блок правового режиму провадження: Загальна декларація прав людини, Конвенція ООН «Про права дитини», Європейська конвенція про здійснення прав дітей, Конституція України, Сімейний кодекс України, Закон України «Про охорону дитинства» – визначає правовий режим провадження в справах про правопорушення неповнолітніх, що характеризується як охоронний режим, заснований на принципах правового протекціонізму, позитивної дискримінації, державної опіки стосовно дитини, на що нами вже було звернуто увагу вище [5, с. 102; 6, с. 15–16], а також загальний правовий статус дитини, та його особливостей (обмежена дієздатність, інститут представництва тощо). Щодо цього в літературі відзначено, що складовою системи прав людини є система прав дитини, де ці права – можливості (свободи) неповнолітньої людини, необхідні для її існування, виховання і розвитку [7, с. 185]. За своїм змістом права неповнолітніх – це комплекс прав і свобод, який характеризує правовий статус неповнолітніх з урахуванням особливостей розвитку людини до досягнення нею віку повноліття [8, с. 10];

2) блок стандартів провадження: Конституція України, міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України (зокрема Європейська конвенція про захист прав та основоположних свобод, Конвенція ООН «Про права дитини») – визначають як принципи організації правозастосовної діяльності держави та її органів, у тому числі і при провадженні у кримінальних справах про правопорушення неповнолітніх, так і основні стандарти такого провадження, а також гарантії прав, свобод та законних інтересів, зокрема, дитини в сфері кримінального судочинства. У цьому контексті О. В. Негод-

ченко відзначає, що основоположні міжнародні документи у сфері прав і свобод людини втілили в собі найпрогресивніші ідеї, розроблені людством протягом багатьох століть. Вони в юридичній формі закріплюють головні гарантії гідного існування людини, захисту її прав і свобод. Обсяг прав і свобод людини, закріплені у міжнародних документах, виконує роль взірця, до якого повинні прагнути всі народи й держави [9, с. 12];

3) блок суб'єктів провадження: Конституція України, Кримінально-процесуальний кодекс України, Сімейний кодекс України, закони України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей», «Про адвокатуру», «Про прокуратуру» та інші нормативно-правові акти визначають коло суб'єктів – учасників провадження в справах про правопорушення неповнолітніх (злочини та суспільно небезпечні діяння цих осіб), а також їх компетенцію – закріплену законом (або іншим нормативним актом) сукупність владних повноважень кожного суб'єкта (прав та обов'язків), юридичної відповідальності і предметна відання [7, с. 363];

4) блок процедури провадження: Кримінально-процесуальний кодекс України, Кримінальний кодекс України, закони України «Про судустрій України», «Про адвокатуру», «Про прокуратуру України», «Про міліцію», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про судову експертизу», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», «Про попереднє ув'язнення» тощо інші, які безпосередньо визначають підстави, умови та порядок, а також форми, методи та засоби здійснення кримінально-процесуальної діяльності. З цього приводу О. М. Дроздов зазначає, що кримінально-процесуальні відносини регламентуються не лише КПК України, а й іншими законами [10, с. 8];

5) блок правового тлумачення провадження: Рішення Європейського суду з прав людини, рішення Конституційного Суду України; також, на наш погляд, сюди слід включити відповідні постанови Пленуму Верховного Суду України, оскільки в них знаходиться своє втілення юридично обгрунтоване й таке, що має вплив на практику правозастосування, тлумачення змісту нормативно-правових актів, якими взагалі визначені права особи, регламентовано кримінальне судочинство, а також пов'язана із ним кримінально-процесуальна діяльність, у тому числі й у справах про злочини неповнолітніх. Щодо актів Конституційного Суду України та Верховного Суду

України, то вони визнаються в юридичній науці джерелами права, у тому числі й кримінально-процесуального [11, с. 14; 12, с. 236]. Наприклад, змістовне тлумачення практики провадження в справах про злочини неповнолітніх міститься в таких постановках Пленуму Верховного Суду України: Про практику застосування судами України законодавства у справах про злочини неповнолітніх» від 16 квітня 2004 р. № 5; «Про застосування судами законодавства про відповідальність за втягнення неповнолітніх у злочинну чи іншу антигромадську діяльність» від 27 лютого 2004 р. № 2; «Про практику розгляду судами справ про застосування примусових заходів виховного характеру» від 15 травня 2006 р. № 2.

Отже, як бачимо, правова основа досліджуваного нами провадження з точки зору функціонального призначення становить системне утворення, у складі якого можна виділити декілька взаємопов'язаних блоків. Погляд на правову основу як на певну системну нормативно-правових актів дозволяє не тільки виявити ступінь урегульованості того чи іншого аспекту провадження в справах про злочини неповнолітніх, а й розглядати її як певне правове відображення існуючого різновиду правозастосовної діяльності та пов'язані з ним правовідносини – провадження в справах про злочини неповнолітніх. Причому, на наш погляд, завершений характер правової основи, оскільки вона відображає всі необхідні для існування та реалізації компоненти правозастосовної діяльності (її правовий режим, стандарти реалізації, суб'єктів, процедуру тощо) дає підстави для погляду на провадження в справах про злочини неповнолітніх як на відокремлене, самостійне провадження, яке має тенденцію до виділення в самосійний вид правозастосовної діяльності, наприклад ювенальну юстицію.

Підводячи підсумок, можна дійти таких висновків, які сприяють формуванню уяви про структуру, зміст та функціональне призначення правової основи провадження у справах про злочини неповнолітніх:

- складність та комплексність кримінально-процесуальної діяльності потребує докладної, повної, всебічної та комплексної її регламентації, що знаходить своє втілення у відповідній правовій основі цієї правозастосовної діяльності;

- правова основа провадження в справах про злочини неповнолітніх являє собою

системне утворення, яке складається з різних за своєю правовою природою, юридичною силою та змістом нормативно-правових актів, але єдиних у їх призначенні – містити в собі правові норми, якими регулюється правозастосовна діяльність в межах вказаного провадження;

- за своїм функціональним призначенням правова основа провадження в справах про злочини неповнолітніх не тільки охоплює різні його аспекти, утворюючи цілісний, єдиний за формою та значенням засіб впорядкування відповідних кримінально-процесуальних відносин, а також, що, мабуть, є найбільш важливим, правова основа закріплює в нормативному вигляді ті істотні особливості, які притаманні цьому провадженню;

- сукупність відповідних блоків правової основи, як можна побачити із запропонованих нами назв, формує фактично відокремлену від загального порядку, цілісну, внутрішньо узгоджену та зовнішньо оформлену правозастосовну діяльність, де головним її учасником є неповнолітній (дитина), що дає підстави для підтвердження не тільки початку формування нової галузі вітчизняного права – ювенального права, але й створення окремого виду правозастосовної діяльності – ювенального судочинства;

- виділення структури правової основи та її змісту не тільки сприяє виявленню кола нормативно-правових актів, які є джерелами правових норм вказаного провадження, вона також орієнтує праозастосовувача на усвідомлення характеру та особливостей цього провадження, в основу якого покладено специфіку участі дитини в кримінально-процесуальних правовідносинах.

Зазначені висновки, на наш погляд, акцентують увагу на тому, що перспективними напрямками подальших наукових досліджень у цій сфері є конкретний розгляд кожного з блоків правової основи стосовно його значення для безпосередньої діяльності дізнавача, слідчого, прокурора, судді під час провадження в справах про злочини неповнолітніх, а також питань закріплення в кримінальному судочинстві статусу неповнолітніх. Теоретичне вирішення та практична реалізація цих питань в сфері кримінального процесу, стане одним із факторів, що забезпечить належний захист прав, свобод та законних інтересів цієї особливої категорії учасників кримінального судочинства.

Література

1. Шило О. Судовий захист як вид державного захисту прав і законних інтересів людини в правовій державі / О. Шило // Вісник Академії правових наук України. – 2006. – № 2 (45). – С. 203–213.
2. Лобойко Л.М. Кримінально-процесуальне право: курс лекцій : навч. посіб. / Л. М. Лобойко. – К. : Істина, 2005. – 456 с.
3. Кримінальний процес України / [за ред. Ю. М. Грошевого та В. М. Хотенця]. – Х. : Право, 2000. – 496 с.
4. Крестовська Н. М. Ювенальне право України: генезис та сучасний стан : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень» / Н. М. Крестовська. – О., 2008. – 40 с.
5. Крестовська Н. Становлення ювенального права в Україні / Н. Крестовська // Юридичний вісник. – 2003. – № 3. – С. 100–104.
6. Мельникова Э. Б. Ювенальная юстиция: Проблемы уголовного права, уголовного процесса и криминологии / Э. Б. Мельникова. – М. : Дело, 2000. – 272 с.
7. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підручник / О. Ф. Скакун ; пер. з рос. – Х. : Консум, 2001. – 656 с.
8. Коталейчук С. П. Теоретико-правові проблеми правового статусу неповнолітніх в Україні та забезпечення його реалізації як один із основних напрямків діяльності міліції : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень» / С. П. Коталейчук. – К., 2004. – 17 с.
9. Негодченко О. В. Забезпечення прав і свобод людини органами внутрішніх справ: організаційно-правові засади : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / О. В. Негодченко. – Х., 2004. – 36 с.
10. Дроздов О. М. Джерела кримінально-процесуального права України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / О. М. Дроздов. – Х., 2004. – 232 с.
11. Волвенко П. В. Діяльність Конституційного Суду України щодо тлумачення Конституції України: теоретичний аспект : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень» / П. В. Волвенко. – К., 2006. – 24 с.
12. Нор Н. Судова практика в механізмі кримінально-процесуального регулювання та форми її вираження / Н. Нор // Вісник Львівського університету. Серія юридична. – 2008. – Вип. 47. – С. 257–264.

Надійшла до редколегії 15.04.2010

УДК 343.13

Г. І. ГЛОБЕНКО,

кандидат юридичних наук

доцент кафедри кримінального процесу

навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та дізнання

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СТАДІЇ ПОРУШЕННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ СПРАВИ

Розглянуто особливості правового регулювання стадії порушення кримінальної справи та запропоновано рекомендації щодо вдосконалення кримінально-процесуального законодавства.

ГЛОБЕНКО Г. И. ПРОБЛЕМЫ УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ СТАДИИ ВОЗБУЖДЕНИЯ УГОЛОВНОГО ДЕЛА

Рассмотрены особенности правового регулирования стадии возбуждения уголовного дела и предложены рекомендации по совершенствованию уголовно-процессуального законодательства.

GLOBENKO G. PROBLEMS OF LEGAL REGULATION IMPROVEMENT AT THE STAGE OF CRIMINAL CASE INSTITUTION

Some peculiarities for legal regulation of criminal case institution stage are considered. Some recommendations on improvement of crimibnal and procedural legislation are offered.

Нові реалії, в яких знаходиться Україна у зв'язку з інтеграцією до Європейського співтовариства, викликають необхідність переосмислити багато положень кримінально-

процесуальної теорії і привести чинну правову базу у відповідність до Основного закону та міжнародно-правових актів. Тому під час здійснення кримінального судочинства